

Тарасюк Т.Д., учитель історії гімназії № 136 м. Києва, — надзвичайно творча особистість, тому будь-яка справа, доручена їй, завжди буде виконана максимально творчо й з душею:

- якщо треба створити блог — він особливий, бо для його наповнення долучилася вся родина вчителя;
- якщо за умовами конкурсу негайно потрібно підготувати та надрукувати статтю — на допомогу приходять випускники — і стаття виходить у газеті «Сьогодні»;
- якщо урок, який проводитиме вчителька під час конкурсу в іншій школі, її 11- класники дають їй поради: «я поетапно прорахував час кожного етапу, бачу, що саме тут можна скоротити, якщо...», «ось цей ланцюжок, що Ви намалювали на дошці, виконаю в електронному вигляді — так, мені здається, зручніше».

Т.Д.Тарасюк дає ключі до своєї творчості, свого натхнення, своєї перемоги:

«Коли я уявляю роботу вчителя, свою роботу, бачу поле соняшників в пору дозрівання. Нескінченний простір тих, хто тягнеться до сонця, за сонцем, великих і маленьких, наповнених і напівпорожніх соняшників, які сплітаються у візерунки, круги мого життя ...

Якби зібрати всіх моїх дітей за 27 років учительської праці, від малюків-першокласників до випускників 11-класників, яким би воно було — поле моєї педагогічної діяльності? Що залишила в їх душах за 4 роки, за 7 років, прожитих разом?

Мої перші учні, напевно, не дуже вдалі з педагогічної точки зору, але такі нескінченно улюблені. Тому що перші. Тому що вчилася разом з ними і у них БУТИ УЧИТЕЛЕМ, ДРУГОМ.

А он там, у центрі, взявшись за руки, мої випускники 2013 року: не відразу ми зрозуміли, відчули один одного. Часом хотілося виполоти то одну квіткУ, то іншу. Непростим був шлях пізнання: не квіти — бур'яни виполювати, що заважають їм, соняшникам, розкритися, наповнитися

цвітінням, зерном. Чим зуміла надихнути їхнє насіння: світлом, лушпинням, чи не пустоцвітом відпустила, випустила? Дотепер шукаю відповідь ...

І сьогодні, заходячи в клас на урок, вдивляюся в обличчя своїх 6-класників, 11-класників і замислююся все глибше - багато про що, про їхнє майбутнє, про долю моєї батьківщини і про те, що історія країни, міста, родини, людини тісно пов'язані між собою і взаємно впливають. На моєму шляху зустрілося багато вчителів, які формували мене як особистість. Одних я хотіла наслідувати, інших – мала за взірець. Але були такі, вчинки котрих, я знала, що не повторю ніколи. В людях найбільше я ціную порядність, щирість, толерантність, відповідальність, надійність. І думаю, що моє покликання - формувати характер дітей, прикрашаючи його саме такими рисами своїм прикладом. Але це дуже не просто і вимагає щохвилинної роботи над собою. Я відчуваю свою відповідальність, я свідомо беру її на себе і не припиняю самовдосконалюватися. Працюю, працюю, працюю...

Бо там, попереду, нові соняшники, і вони чекають на мене...»